

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: F. W.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. JML 87301/2022, sp. zn. S-JMK 48991/2022/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. JML 87301/2022, sp. zn. S-JMK 48991/2022/OD/Kš („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 7. 2. 2022, č. j. MUH/7251/22/306 („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 9. 2021 v 16:25 na ulici B. poblíž prodejny P. M. s.r.o. v obci H. porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu. Vozidlo provozované žalobcem totiž bylo odstaveno na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, aniž by toto motorové vozidlo bylo označeno takovým parkovacím průkazem. Řidič vozidla tím porušil § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání vykazujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku. Žalovaný potvrdil postup prvostupňového orgánu, který zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť „oznámení“ žalobce o tom, že byl sám řidičem, vyhodnotil jako obstrukční jednání. K odvolacím námitkám uvedl, že usnesení o zamítnutí jednání bylo vydáno dne 2. 2. 2022, tedy před vydáním rozhodnutí o přestupku. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2020, č.j. 8 As 68/2009-83, podle něhož je nutno na dopravní značku, která je opatřením obecné povahy, nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak. Minimální doba stání vozidla v délce 3 minuty byla prokázána dle časového údaje na fotografiích a žalobce se mohl se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Výrok rozhodnutí o přestupku je srozumitelný, skutek je jasně a konkrétně vymezen, včetně místa spáchání přestupku. Žalovaný neshledal ani jiné vady či nezákonnosti, pro která by měl odvolání žalobce vyhovět a rozhodnutí o přestupku zrušit.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné z následujících důvodů, pro přehlednost soudem shrnutých do bodů A) – E):
5. A) nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán obstrukční jednání žalobce neprokázal. Žalovaný odkázal na dvě správní řízení, jejichž účastníkem nebyl žalobce, tudíž mu nemohla být známa a nemohl se k nim vyjádřit. Žalobce správnímu úřadu pravdivě ohlásil, že řidičem vozidla byl on a správní orgány neprokázaly opak.
6. B) Žalobce nelze postihnout za nerespektování dopravní značky, která nebyla umístěna na základě opatření obecné povahy. Žalovaný tvrzení o neexistenci opatření obecné povahy nevyvrátil. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu z roku 2010 je irelevantní, neboť se týkal předcházející právní úpravy. Po vydání tohoto rozsudku došlo k úpravě § 77 silničního zákona, podle něhož je nutno nejprve vydat opatření obecné povahy a teprve na jeho základě umístit dopravní značku do terénu. V daném případě neexistuje opatření obecné povahy, neexistuje tedy podle žalobce ani údajně porušená místní úprava. Žalobce tvrdí, že si dopravní značku na své parkoviště patrně umístil supermarket Billa, o své vlastní vůli. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019,

sp.zn. 31 A 72/2017, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37, z nichž dovozuje, pokud byla umístěná dopravní značka umístěna nelegálně, nelze žalobce trestat za její porušení.

7. C) Podle žalobce dále nebyla splněna podmínka, že odstavení vozidla přesáhlo dobu tři minut. Fotografie neobsahují sekundy, je z nich tedy nepřípustné dovozovat skutečnosti v neprospěch žalobce. Nadto je nesprávně uveden časový okamžik přestupku (16:25) neboť jednání se stalo protiprávním až v 16:28.
8. D) Dále nebylo podle žalobce prokázáno, že by vůbec nějaké značení bylo umístěno. Není zřejmé, jakou značku měl žalobce porušit. Žalovaný na tuto odvolací námitku žalobce nereagoval. Z výroku rozhodnutí o přestupku není zřejmé, v čem protiprávní jednání spočívalo. Tvrzení o parkování na „vyhrazeném parkovišti“ není doprovázeno odpovídající dopravní značkou. Není tedy ani zřejmé, jak mohla veřejnost rozeznat, že jde o vyhrazené parkovací místo.
9. E) Místo o přestupku není ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno dostatečně určitě. Ulice B. prochází kolem P. M. v poměrně dlouhém úseku a na této komunikaci není žádná parkovací značka vyhrazeného parkovacího místa pro osoby se zdravotním postižením viditelná. To žalobce dokládá fotografiemi z aplikace Street View. Vymezení místa ve výroku neumožňuje dohledat konkrétní místo, na kterém vozidlo mělo stát. Žalobce tak nemohl zjistit informace důležité pro svou obhajobu. Žalobce nedostatek vymezení místa dokládal též vyjádřením žalovaného ze dne 24. 3. 2022, č.j. JMK 46530/2022, kterým byla zamítnuta žádost o informace o dopravní značce umístěné v místě označeném právě tak, jak je vymezeno ve výroku rozhodnutí o přestupku. Důvodem bylo právě nejednoznačné vymezení místa umístění značky.
10. Žalovaný sdělil, že je přesvědčen o věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
12. Žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval tím, zda mohlo a mělo být ve věci vedeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalobce totiž v žalobním bodě A) namítal, že pro tento postup nebyly splněny podmínky. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že správní orgán tento přestupek projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje, a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
14. Ze správního spisu plyne, že správní orgán prvního stupně žalobce výzvou ze dne 24.9.2021 jako provozovatele vozidla vyzval k zaplacení peněžité částky ve výši 1 000 Kč a poučil jej,

že po zaplacení této částky věc týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu odloží (a provozovateli vozidla se nezaznamenají v registru řidičů body). Dále žalobce poučil, že žalobce může ve stanové lhůtě sdělit totožnost řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, přičemž uvedl, že za přestupek řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu stanoví zákon pokutu ve výši od 5 000 do 10 000 Kč. K této výzvě žalobce sdělil podáním doručeným správnímu orgánu dne 29.9.2021, že vozidlo řídil osobně a že pro případ zahájení přestupkového řízení o přestupku zmocňuje ke svému zastupování v celém řízení Ing. M. J. s tím, že toto zmocnění není nijak časově omezené.

15. V návaznosti na vyjádření žalobce vydal správní orgán prvního stupně usnesení o odložení věci, neboť do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku řidiče proti určité osobě. Vydání tohoto usnesení správní orgán odůvodnil tím, že se ze strany žalobce jednalo o zneužití práva. To odůvodnil poukazem na to, že *naprosto identické šablonovité podání se u zdejšího správního orgánu vyskytuje i v jiných řízeních obdobného charakteru, přičemž na dvě konkrétní spisové značky těchto řízení odkázal. A dále uvedl, že „vyjádření provozovatele o tom, že vozidlo řídil on sám, tedy nevytváří překážku pro jeho postih“* podle § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu... S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2020, č. j. 10 As 259/2020-27, rovněž správní orgán uvedl, že *„v případě obstrukčních praktik není na místě činit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů motorových vozidel, označených řidičů či jejich zmocněnců jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné. Z odkazovaného rozsudku podle správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v okamžiku, kdy se v řízení objeví Ing. M. J., který je znám pro nejrůznější obstrukční taktiky (podání, které správní orgán obdržel dne 5.10.2021 je evidentně obstrukční), je správní orgán oprávněn projednat přestupek provozovatele motorového vozidla“*. Dále správní orgán uvedl, že *„cílem činnosti shora uvedeného zmocněnce, jenž měl zastupovat provozovatele motorového vozidla pro případ zahájení přestupkového řízení proti konkrétnímu řidiči, je všemi prostředky zajistit beztrestnost klientů, kterým hrozí postih za dopravní přestupky v typově obdobných řízeních. Hlavním účelem těchto strategií je vytvořit pomocí obstrukčních taktik prostor pro případné pochybení správního orgánu, řízení záměrně prodlužovat, popř. v jeho dalších fázích zpochybňovat dříve tvrzené skutečnosti“*. Žalovaný pak uvedené závěry správního orgánu prvního stupně potvrdil a sám odkázal na dvě konkrétní rozhodnutí, v nichž bylo postupováno obecným zmocněncem.
16. Krajský soud se s postupem správních orgánů ztotožnil. Zneužití práva pojímá judikatura obecně jako situaci, za které někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti, přičemž takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Jakkoli je právní řád je ovládán ústavním principem obecné svobody jednání jednotlivce (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), výchozí svoboda jednání jednotlivce má své hranice nejenom v zákonem stanovených případech, ale také v krajních případech zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004-48, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/04 ze dne 6. 9. 2005). Pokud je určité jednání kvalifikováno jako zneužití práva, nemusí mu být přiznány účinky. A právě tímto způsobem bylo i podle krajského soudu na místě vyhodnotit podání, v němž žalobce jako provozovatel vozidla správnímu orgánu oznamuje, že vozidlo řídil osobně a jímž zmocňuje ke svému zastupování Ing. J.

17. Správní orgány posoudily uvedené podání žalobce na základě poznatků z vlastní úřední činnosti, odkázaly na relevantní judikaturu vztahující se k obdobným případům, v nichž osoby obviněné z přestupku řidiče zastupoval Ing. J., jehož jméno (jak je známo rovněž krajskému soudu) prochází mnoha dalšími obdobnými případy v pozici obecného zmocněnce (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2019, č.j. 10 As 328/2018-32, ze dne 6.2.2019, č.j. 10 As 2014/2018-47, či ze dne 28.6.2017, č.j. 10 As 13/2016-71). Šablonovité podání, jímž provozovatel vozidla sám sebe označuje ze řidiče vozidla v době spáchání přestupku, ve spojení se zmocněním k zastupování Ing. J. pro účely řízení o přestupku řidiče, představuje v kontextu zkušeností správního orgánu s postupem zvoleného zmocněnce v typově obdobných řízeních akt zneužití práva, kterému nemohou být přiznány procesní důsledky. Tzn. že v daném případě nemusel správní orgán vyzývat žalobce jakožto řidiče k tomu, aby se dostavil ke správnímu orgánu za účelem podání vysvětlení (jako tomu obvykle bývá), neboť jak vyplývá z úřední zkušenosti správního orgánu, takový úkon by byl v daném případě zbytečným úkonem (jedná se v případech zastupovaných obecným zmocněncem Ing. J. o systematicky využívaný úkon, který zpravidla nevede k zahájení řízení s řidičem vozidla; jeho pravým smyslem je pouze prodloužení doby, v níž dojde k odložení věci a zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (tak jak tomu ostatně bylo i v této věci).
18. Krajský soud si je vědom výjimečnosti aplikace institutu zneužití práva a jakkoliv se může takový závěr jevit jako tvrdý, má s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti za to, že v daném případě je na místě vztáhnout jeho dopady na žalobce, který se rozhodl pro zastoupení právě osobou, jejíž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb.NSS). Z tohoto důvodu proto není relevantní argumentace, že žalobce nebyl účastníkem dvou správních řízení, na která žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal. Soud proto vyhodnotil jako nedůvodnou námitku žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán postupoval správně, pokud k podání žalobce, v němž oznamuje, že vozidlo řídil osobně a jímž zmocňuje ke svému zastupování Ing. J., resp. jímž se fakticky snaží pouze oddálit řízení o přestupku provozovatele vozidla, nepřihlížel.
19. V žalobním bodě B) žalobce zpochybnil existenci opatření obecné povahy, na jehož podkladě bylo umístěno dopravní značení, tj. svislé dopravní značení IP12 doplněné o vodorovné značení V10f (vyhrazené parkovací místo pro osoby se zdravotním postižením). Stejnou odvolací námitku žalovaný správně vypořádal poukazem na presumpci správnosti správních aktů, která platí i pro dopravní značení, jež má povahu opatření obecné povahy. Na dopravní značku je tak nutno nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tj. až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Předpoklad zákonnosti dopravního značení platí i poté, kdy došlo s účinností od 20.2.2016 k zavedení opatření obecné povahy při stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích (§ 77 zákona o silničním provozu).
20. Z fotodokumentace přiložené ve spisu je zjevné, že dopravní značka byla jasně viditelná, že se jedná o značku rovněž vizuálně naplňující požadavky právní úpravy a žalobce se nemohl pouze na základě svého hodnocení (resp. domněnky, že byla umístěna v rozporu se zákonem z iniciativy supermarketu) rozhodnout, zda dopravní značení bude respektovat či nikoli (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009-51). Případné nezákonnosti umístění dopravního značení je možné se domáhat v jiných

řízení, nikoli v řízení o přestupku za porušení povinnosti tímto dopravním značením stanovené. Co se týká soudní ochrany, tu skýtá řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s.ř.s. (viz např. rozsudek ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 68/2009-83). Žalobce však takové (incidenční) řízení neinicíoval.

21. Ostatně na možnost takového postupu odkazuje i žalobcem rozsáhle citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28.3.2019, č.j. 31 A 72/2017-28, který se primárně nezabýval nezákonností umístění dopravního značení (jakožto opatření obecné povahy), nýbrž (ne)existencí právní povinnosti – nařízení obce vymezujícího úseky pozemní komunikace, na kterých je umožněno stání či odstavení vozidel, resp. stanovujícího cenu parkovného (pozn. soudu – rozsudek není uložen ve veřejně dostupné databázi rozhodnutí správních soudů). Nadto je v uvedeném rozsudku (bod 21) výslovně uvedeno, že *„umístění samotné dopravní značky má následně vyplývat z opatření obecné povahy, a proti takovému opatření obecné povahy musí žalobce případně brojit samostatným návrhem“*. Zákonnost dopravního značení, které žalobce nerespektoval, nebyla zpochybněna v řízení k tomu určeném, nelze se proto důvodně dovolávat nezákonnosti umístění takového značení.
22. V žalobním bodu C) se žalobce snaží poukázat na to, že vozidlo nebylo na parkovacím místě vyhrazeném pro osoby se zdravotním postižením odstaveno déle než 3 minuty. K tomu žalobce odkázal na § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že *řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno*.
23. K tomu je nutno uvést, že přestupkovým jednáním nebylo porušeno naposled citované ustanovení, nýbrž § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, podle něhož *na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením je vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání*. Jedná se o speciální právní úpravu, která na rozdíl od obecné úpravy obsažené v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu na parkovištích vyhrazených pro vozidla označená parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením ostatním řidičům vůbec nedovoluje zastavit a stát. Na těchto místech tedy není možné zastavit a stát ani na dobu nepřekračující tři minuty (viz též komentář k § 67 zákona o silničním provozu Bušta, P., Kněžínek, J. *Zákon o silničním provozu*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, Aspi, právní stav ke dni 1.2.2022).
24. Z podkladů založených ve správním spise, které dokumentují přestupkové jednání, je zřejmé, kdy k porušení zákazu stání na vyhrazeném parkovišti došlo. Ve výzvě Městské policie Hustopeče podle § 11 odst. 1 zákona č. 553/91 Sb., o obecné policii (kopie výzvy umístěné za sklo vozidla) je uveden čas zjištění přestupkového jednání v 16:25, časový údaj na fotografiích vozidla žalobce na místě vyhrazeného parkování je 16:27:25, 16:27:31, 16:27:35, 16:27:41 a 16:28:01. Bez ohledu na skutečnost, že přestupkové jednání bylo naplněno již okamžikem zjištění, že vozidlo žalobce stojí na místě vyhrazeném pro osoby se zdravotním postižením (tj. v 16:25), nelze mít pochybnosti ani o tom, že vozidlo na daném místě stálo delší dobu. Z obvyklého běhu věcí lze totiž usuzovat na to, že proces zjišťování a dokumentace tohoto typu přestupku ze strany policejní hlídky obvykle bude dobu tří minut přesahovat (mj. si vyžaduje ruční vypsání výzvy a pořízení fotodokumentace). Jinak řečeno, pokud by žalobce od vozidla odešel jen na chvíli (tj. do 3 minut), je velmi pravděpodobné, že by přítomnost policejní hlídky zaznamenal; a to se zjevně nestalo.

25. Žalobce dále ad D) zpochybnil, že by vůbec nějaké značení bylo umístěno. Tato námitka důvodná není, jak je patrné z fotodokumentace přestupku. Na fotografii zařazené na č.l. 8 správního spisu je zdokumentováno vozidlo žalobce na místě regulovaném svislým dopravním značením IP12 a doplněným o vodorovné dopravní značení V10f. O vyhrazeném parkovacím místě pro osoby se zdravotním postižením tedy nemohl mít nikdo (ani žalobce) důvodné pochybnosti. Značení je čitelné a jednoznačné. Z výroku rozhodnutí o přestupku je pak zřejmé, v čem protiprávní jednání žalobce spočívalo. Žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil dodržování povinností řidiče, neboť „bylo strážníkem obecní policie dne 6.9.2021 v 16:25 hod na ul. B. poblíž prodejny P. M. s.r.o. v obci H. zjištěno neoprávněné odstavení motorového vozidla tovární zn. Š. r.z. X na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, aniž by toto motorové vozidlo bylo označeno parkovacím průkazem označujícím vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou. Toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ustanovení § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, vykazuje znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11. zákona o silničním provozu“.
26. Ani námitku zpochybňující dostatečnou specifikaci místa přestupku nepovažuje soud za důvodnou. Na ulici B. v H. je P. M. jenom jeden. Logo marketu je zřetelně zachyceno též na fotodokumentaci z místa přestupku a jakkoli mohlo být namísto slova „poblíž“ zvoleno např. slovní spojení „na parkovišti u“ soud nemá pochybnosti o tom, že skutek byl (nejen) za pomoci charakteristiky místa, ale též času a způsobu spáchání vymezen ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně jasně, určitě a nezaměnitelně. Pokud z vymezení místa spáchání přestupku žalobci údajně není zřejmé, kde s vozidlem stál, ale zároveň v jiné žalobní námitce uvádí, že na daném místě nemohl stát více než tři minuty, argumentuje poněkud účelově.
27. Soud má za to, že žalobce měl i z výroku prvostupňového rozhodnutí k dispozici dostatečnou informaci o tom, na jakém místě bylo jím provozované vozidlo zdokumentováno. Pro potřeby ještě přesnější specifikace (např. na které z pěti míst vyhrazených k parkování pro osoby těžce zdravotně postižené žalobce se svým vozidlem stál) mohl žalobce nahlédnout do správního spisu, jehož součástí je též fotodokumentace přestupkového jednání. Vyhodnocení žádosti žalobce o informace k umístění dopravní značky v rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3.2022 nepřísluší soudu v tomto řízení hodnotit, neboť rozhodnutí o této žádosti není předmětem tohoto soudního přezkumu.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. prosince 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně